

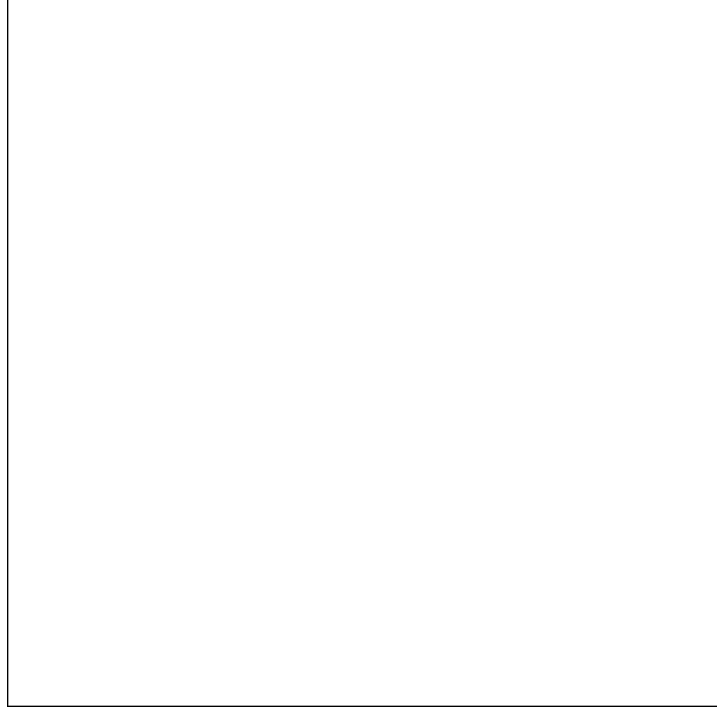

|| nivå 3
nynorsk ☺
Sand

✉ Espen Stranger-Johannessen, Martine Rørstad

👤 Brian Wambi

✎ Lesley Koyi, Ursula Natula

Den dagen eg drog heimantå
for å dra til byen

Barnebøker for Norge

barneboker.no

Den dagen eg drog heimantå for å
dra til byen

Skrevet av: Lesley Koyi, Ursula Natula

Illustrert av: Brian Wambi

Oversatt av: Espen Stranger-Johannessen, Martine

Rørstad Sand

Denne fortellingen kommer fra African Storybook (africanstorybook.org) og er videreformidlet av Barnebøker for Norge (barneboker.no), som tilbyr barnebøker på mange språk som snakkes i Norge.

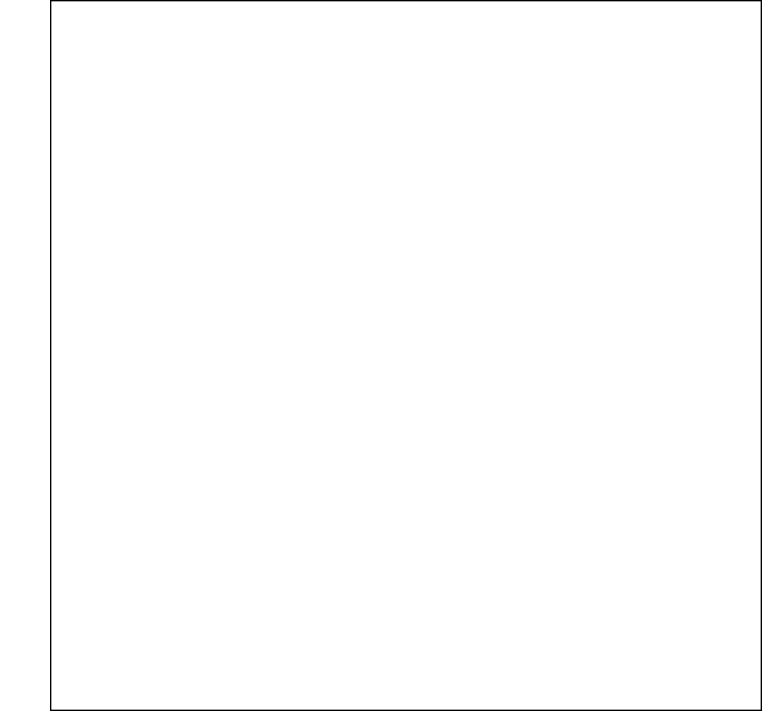
Dette verket er lisensiert under en Creative Commons

[Navngivelse 4.0 Internasjonal Lisens.](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.no)

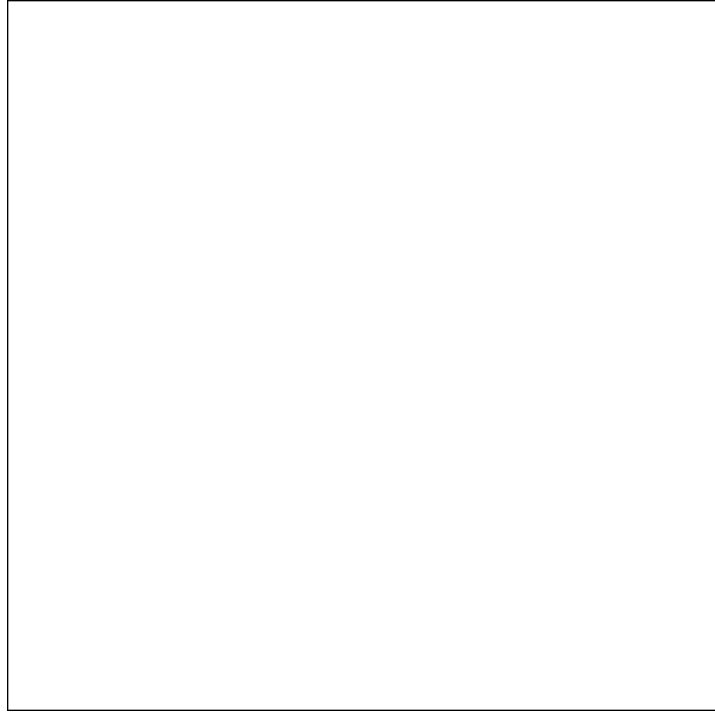
<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.no>

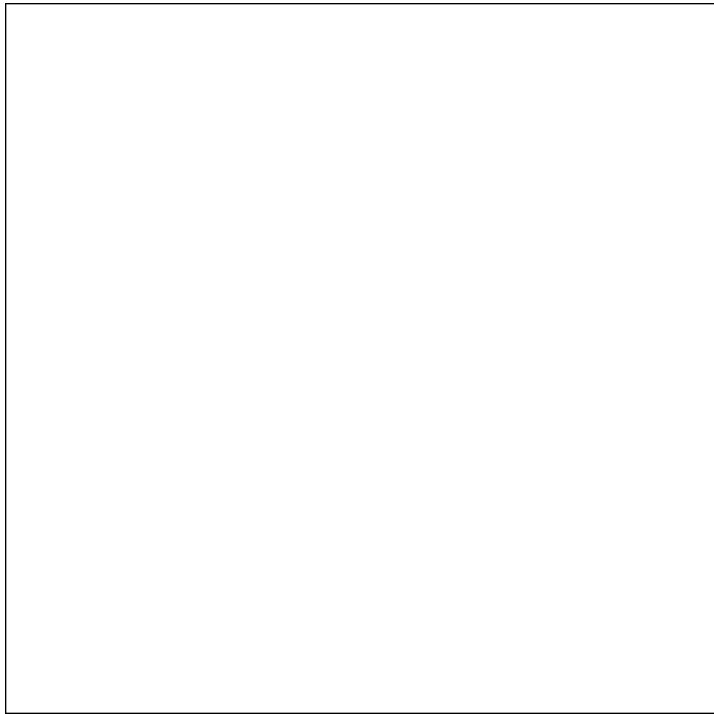
(uten bilder)

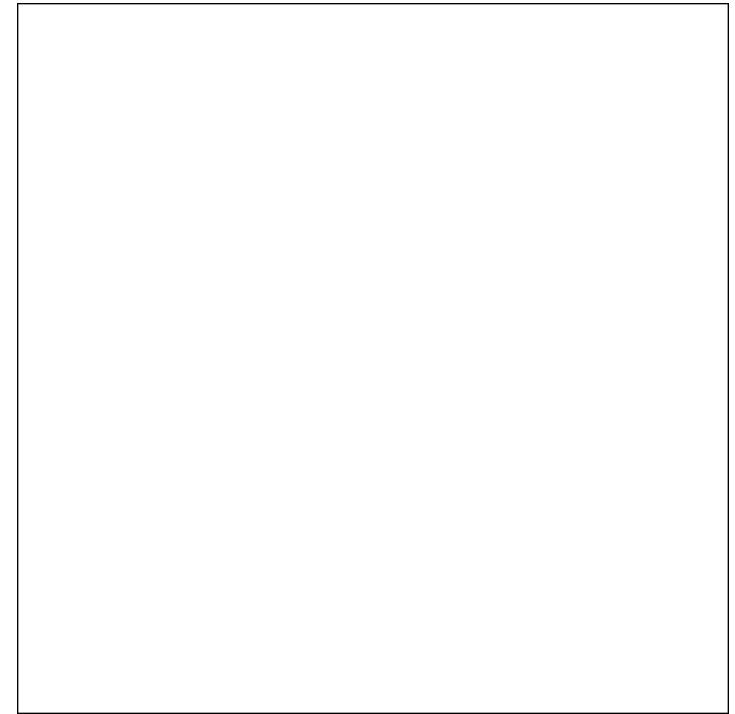
Den vesle busstasjonen i landsbyen min var travelt og stappfull av bussar. På bakken var det fleire ting som skulle lastast. Medhjelparane ropte namna på stadane dit bussane gjekk.

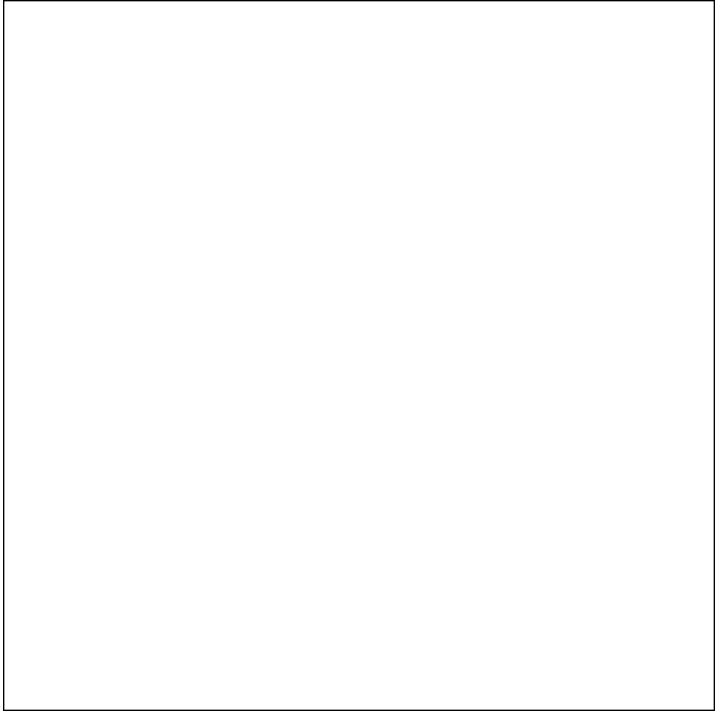
Bussen som skulle tilbake vart fylt opp fort. Det viktigaste for meg no var å byrja å leita etter huset til onkelen min.

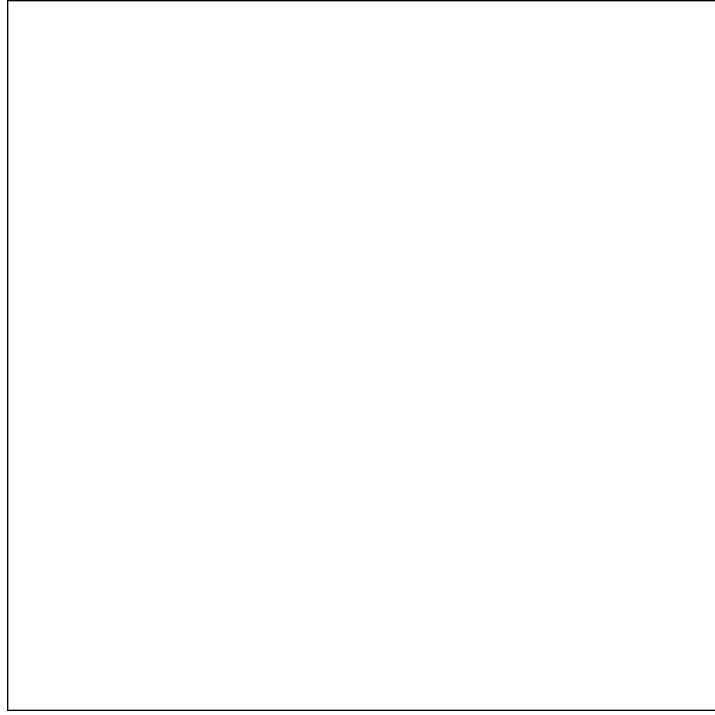
“Byen! Byen! Vestover!” hørde eg ein medhjelpar ropa. Det var bussen eg måtte ta.

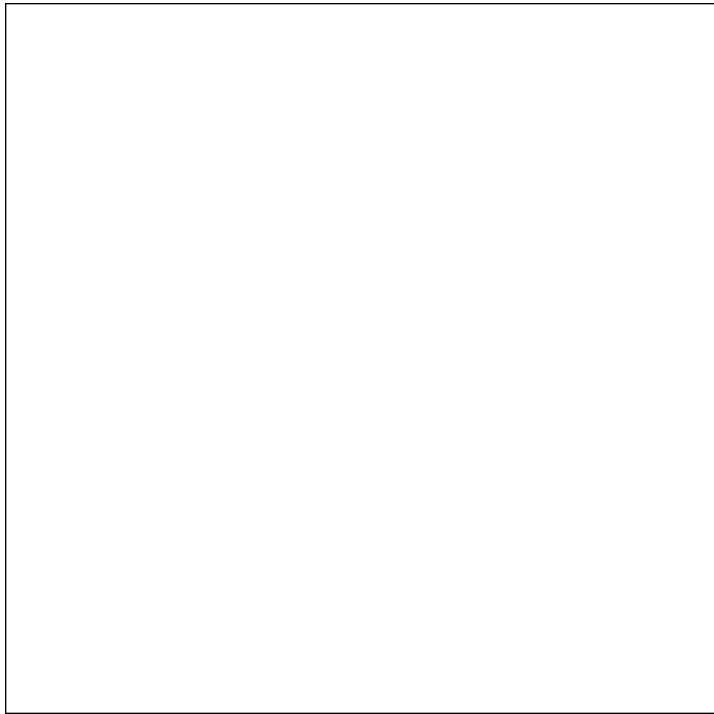
Ni timar seinare vakna eg av høglydt banking og roping etter passasjerar som skulle tilbake til landsbyen min. Eg greip fatt i den vesle veska mi og hoppa ut av bussen.

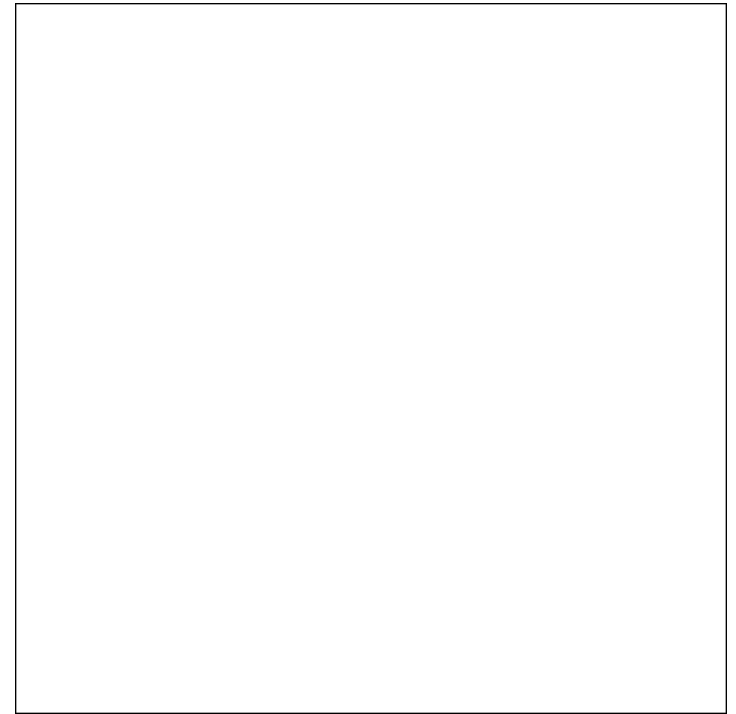
Bussen til byen var nesten full, men fleire folk dytta for å koma om bord. Nokre plasserte bagasjen sin i bagasjerommet under bussen. Andre la han på hyllene inne i bussen.

På veggen lærte eg meg utanåt namnet på staden i den store byen der onkelen min budde. Eg mumla enno då eg fall i søvn.

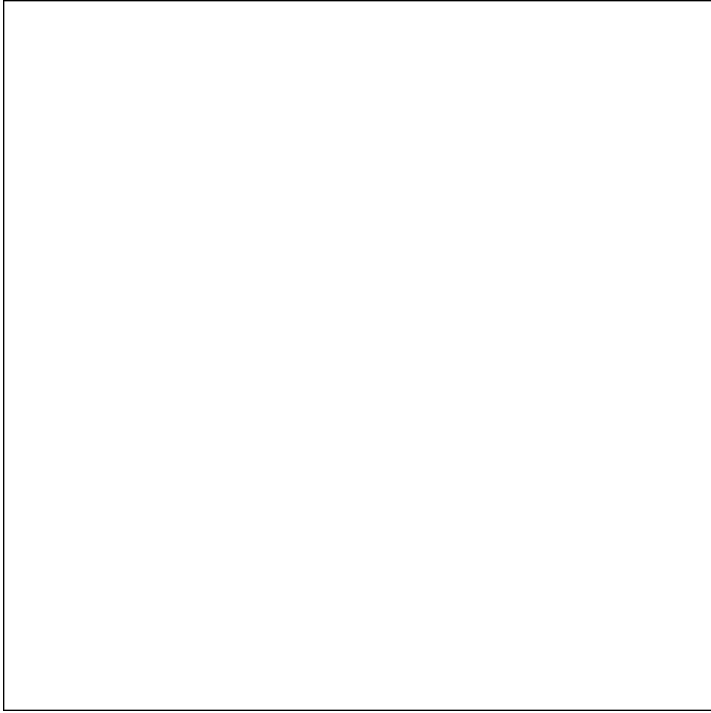

Nye passasjerar klamra seg til billettane sine medan dei såg etter ein stad å sitja sidan det var trongt om plassen. Kvinner med unge born la til rette for dei så dei skulle få det behageleg under den lange reisa.

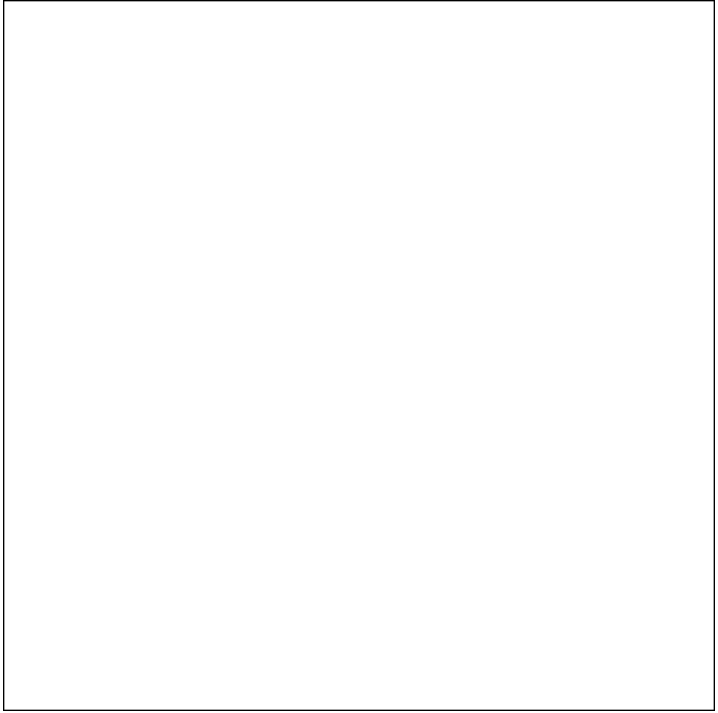

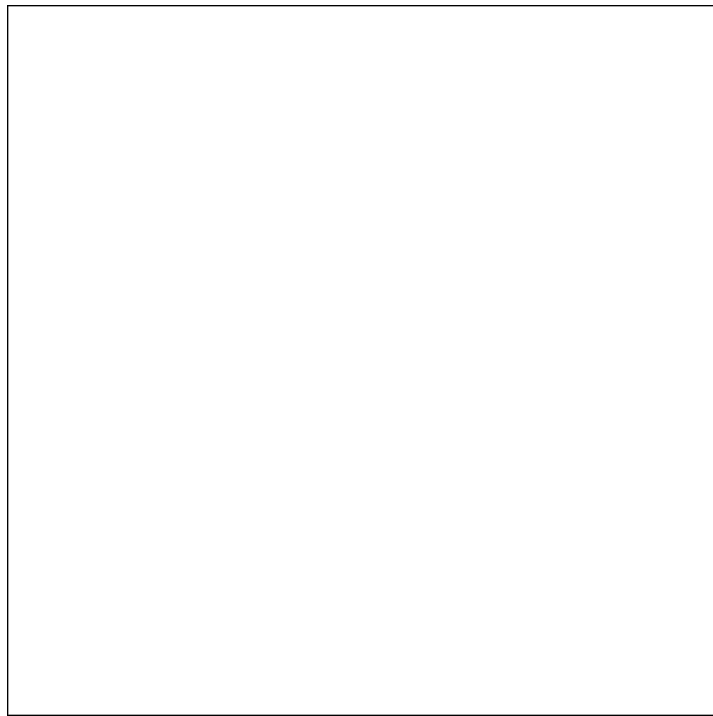
Men tankane mine vandra heim. Kjem mor mi til å verta trygg? Kjem kaninane mine til å innbringe nokre pengar? Kjem bror min til å hugsa å vatna dei nyutsprungne trea mine?

Etter kvart som reisa heldt fram vart det
veldig varmt i bussen. Eg lukka auga og
håpte å få sova.

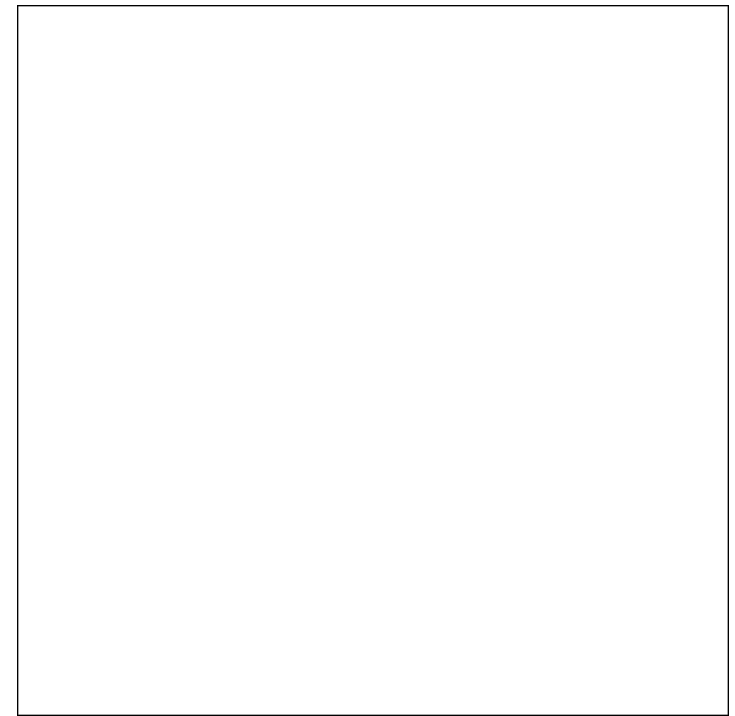

Eg pressa meg inn ved sida av eit
vindauge. Personen som sat ved sida av
meg heldt hardt om ein grøn plastpose.
Han hadde på seg gamle sandalar, ein
utsliten frakk, og han såg nervøs ut.

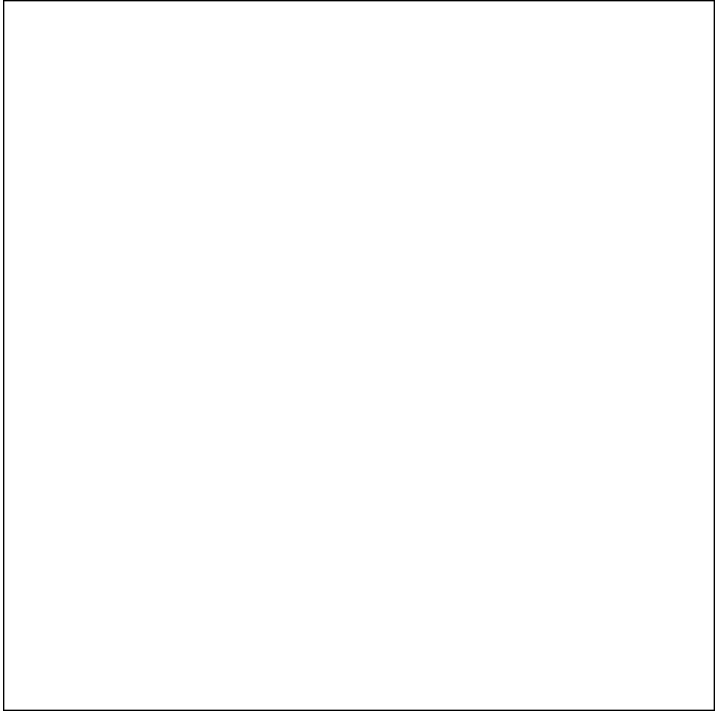

Eg såg ut av bussen og innsåg at eg var i ferd med å forlata landsbyen min, staden der eg hadde vakse opp. Eg skulle dra til den store byen.

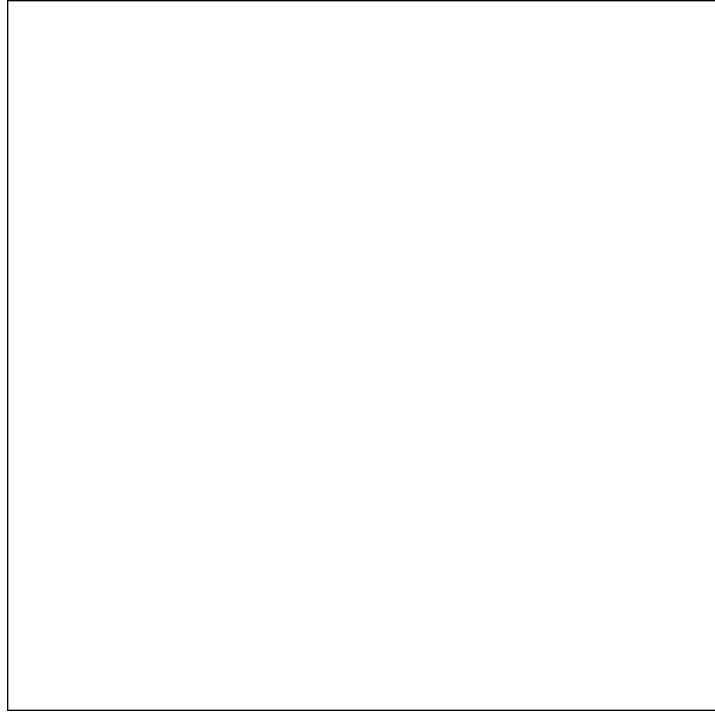

I det bussen forlét busstasjonen, stira eg ut av vindauget. Eg lurte på om eg nokosinne skulle koma tilbake til landsbyen min igjen.

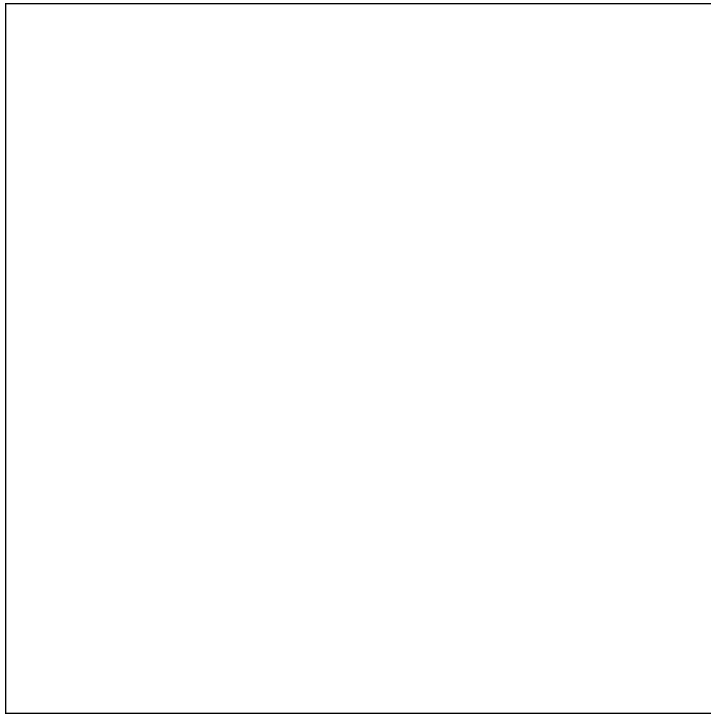

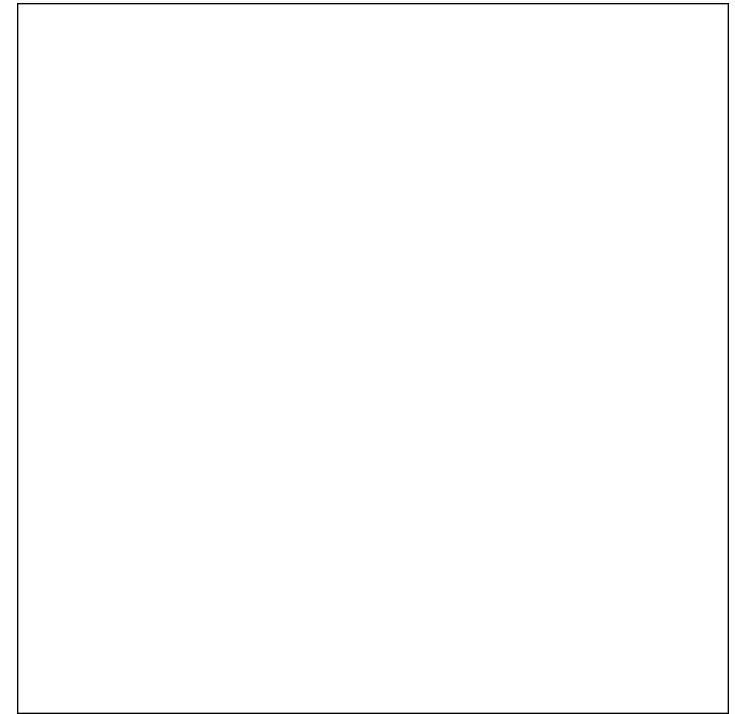
Lastinga av bagasjen var ferdig og alle passasjerane hadde sett seg. Gateseljarar pressa seg enno inn i bussen for å selja varene sine til passasjerane. Alle ropte namna på det dei hadde til sals. Eg syntest orda høyrdest merkelege ut.

Gateseljarar dytta kvarandre for å koma seg ut av bussen. Nokre gav tilbake vekslpengar til dei reisande. Andre freista i siste liten å selja nokre fleire varer.

Nokre få passasjerar kjøpte noko å drikka, andre kjøpte små snacks som dei byrja å tygga på. Dei som ikkje hadde nokre pengar, som eg, berre såg på.

Desse aktivitetane vart avbrotne av tutinga til bussen, eit teikn på at vi var klare til å dra. Ein medhjelpar ropte at gateseljarane måtte koma seg ut.